

Évközi vasárnap 2016. 01.17.

A nap szikrázik az ablaküvegen. Tél van. Tárgyaim ismerős tömege vesz körül, bútorok fénylő ajtói, ágy, asztalok, székek, és a szentképek néma tekintete, mely most üresen botlik szemembe.

Vasárnap délután, szolid ebéd után, testem érzékelése, jelzéseire figyelve jobb híján. Mire is van ez a délután rendelve, és az életem? Mi adja tartalmát ebben a néptelen csöndben, gondolataimmal magamra ítélve, amikor már nincs semmi ami megmentene ettől az egyetlen kérdő tekintettől: mire adod ezt, Uram, mi a cél, feladat ebben a magányban? Asztalomon mély és áldott imák kinyomatva, feladatok és lehetőségek az elmélyülésre, a szolgálatra, de most makacsul csak magam érzékelése, a vágy, hogy most ne másokért, a világ kízó sebeiért könyörögjek, hanem csak ezért a magányos ürességért, magam mélységeiért. Esendőségem nyilvánvalóvá vált ma számomra, egy belső tisztaság elérésének a lehetetlensége feladatként, mert az hittem, ez a dolgom, szüntelen kezedre figyelve. A feladat éltetett, hogy engedelmességek Noked, és a sikerélmény, amikor úgy véltem, most sikerült, miközben sokszor magam diktáltam a feladatot, úgy vélve, ismerlek, ismerem szándékodat velem. Ebben a magányban rá kellett jönnöm, hogy mennyire nem ismerlek, és mennyi gőg volt bennem, tudat alatt azt vélve, hogy birtokollak, hogy ismerem gondolataidat, és a Te kedvenced vagyok, mint másoké, akik méltányolni szokták kedvességemet, kedveskedéseimet. Azt hittem, hogy én, nagylelkűen, adhatok Noked valamit bűneimen kívül, és Te ezért hálás leszel... Játszottam Veled is az örök emberi játszmát tetszésed elnyeréséért, mint általában az emberekkel szoktam, sokszor őszintétlenül, hamisan. Szerepet játszottam mindig amikor erősségemben önösségemmel akartalak szolgálni. És mindig ez van, Te ezt tudod és elfogadod szándékainkat, csak kutassuk tekinteted, úgy, ahogy sikerül, hatoljunk egyre beljebb önmagunk mélységeibe, oszlatva a sötétséget Fényed felismerésével, a Te szent ismeretteddel, bármennyire is lehetetlen Téged megismernünk igazán. Önmagunk megismerésére segítesz bennünket, így látunk egyre tisztábban és belevakulunk önmagunk látása számára Fényedbe. Igen, vannak belső utak, meditációk, különböző praktikák is ennek a belső vadonnak a bejárására, de Téged oly kevés úton találhatunk meg igazán és olyan sok a lidérc, csábos utánzat is, ahol megérkezni vélünk. Nem állhatok meg addig, amíg a Te köntösöd szegélyét nem érintem! Pedig itt vagy mellettem, és én vándorlok a pusztában, mint néped bolyongott negyven évig, hogy megérkezzen az ígéret földjére. Hatvanhét éves vagyok, emberi mértékkel mérve. Talán, időbe vetve időtlenséged tekintetében, talán hamarosan felsejlik igazi hazám körvonala a messzeségben, és elveszve önmagam számára, egyenesen Feléd haladhatok...

Tisztul a tekintet, valóságomba érkezem ebben a meleg lakásban. Kint hideg, de napsütés és mások szenvedéseivel sötétedő világ, öngyilkos merénylők, háborúk. Köszönöm ezt a napot, békét még itt, míg távol emberek halnak meg. Köszönöm az örök életet, melyet véreddel vásároltál meg számunkra, elveszettségünket látva. Köszönöm, hogy tudod: nem tudok jó lenni, csak bűneimet adhatom Noked. Köszönöm, hogy sebeidben elrejtőzhetek a harag elől,

és bármi lesz a sorsom, bármi szenvedés még, szent szenvedésed érdemeiért irgalmasan vársz a mennyben. Kész vagyok Uram tenni akaratodat, ebben a délutánban, és minden napomban, bukdácsolva is. Szeretlek megmentőm. Ámen.